

Han gaar absolut og stik imod Ønsket om et Friluftsmuseum. Han modsætter sig, at vi naar op ved Siden af Norge og Sverige. Jeg forstaar ikke, at Venstres Undervisningsminister ganske kan overse et smukt og folkeligt Program, fremsat af hans eget Parti, og jeg forstaar ikke, at den sparsommelige og økonomiske Minister ikke lader sig vejlede af sagkyndige Arkitekter, der vil forklare ham, at Kastelsplanen i Virkeligheden er billigere end hans eget umodne og slet udarbejdede Nedskæringsforslag. Kun een Forklaring er mulig: han bøjer sig for stærke Kræfter. Jeg vil da sige ham, at disse Kræfter var ganske lammede, da Fru Nina Bang sad paa hans Taburet.

Efter min Mening er Kastellet langt skønnere end Skansen i Stockholm og udmærket egnet til at samle de folkelige Museer og lade Billedet af folkeligt Liv gennem Tiderne udfolde sig. Og den forstandige Del af Befolkningen er virkelig dybt interesseret i Nationalmuseets Skæbne, ikke mindst Landbefolkningen. Den staar ved Udgravninger af gamle Høje, ved Fund i Jorden og ved andre Lejligheder i livlig Forbindelse med Museets Embedsmænd. Netop i disse Dage fortælles om Fundet af to 4 000 Aar gamle Jættestuer paa Fyn, og der tilføjes: Nationalmuseet er underrettet. Saa snart der findes Oldsager ude i Landet, bliver straks Nationalmuseet underrettet; et saadant Samliv er der mellem det danske Folk og dets Museum. Forleden blev der telegraferet fra Jylland, at en Landmand paa sin Grund havde fundet Rester af en Borg fra den ældste Middelalder, og ogsaa han satte sig straks i Forbindelse med Museet.

Saa smukt er Samarbejdet. Alligevel er Besøget i Prinsens Palæ ikke stort, ca. 70 000 om Aaret, medens Skansen i Stockholm besøges af 900 000 om Aaret. Jeg vil bede ærede Medlemmer lægge Mærke til den store Forskel. De 900 000 eller Millionen vil vi naa, hvis vi flytter Museet ud i Kastellet. Naar Skansen besøges af saa mange, er det, fordi der faar man ikke Museumshovedpine. Man færdes nemlig for største Delen i fri Luft. Men hvis den højtærede Undervisningsminister faar sin Villie, skal vi altsaa vedblivende trækkes om i smaa Stuer i een Gade og i en gammel Kasene i en anden Gade. Prinsens Palæ bør helst forblive urørt, thi Bygningen er et smukt Minde fra ældre Dage, og dens Beliggenhed i Nærheden af Ministerialbygningerne og Christiansborg gør den egnet

til at være Sæde for Regeringskontorer. Ogsaa de gamle Bygninger i Materialgaarden, som der nu er Tale om at angribe, bør skaanes.

Vi har mange Museer her i Landet, men intet af dem hæver sig med Hensyn til Bygninger og Beliggenhed over, hvad man kan se i Udlandet. Kun om en eneste af vore Samlinger siger de sagkyndige, at den, hvad Indholdet angaar, er enestaaende, og at Udlændinge maa komme til os for dens Skyld, og denne Samling skal vi altsaa nu fordele i tre uheldige Bygninger, der ligger spredte i et Terræn fyldt med gamle, brandfarlige Huse. Nej, siger jeg, lad os holde os til de Herrer J. C. Christensen og N. Neergaard og til Venstres gamle Betænkning af 1899. Lad os give vor enestaaende Samling en enestaaende Beliggenhed, som de besøgende aldrig glemmer, og som de berømmer, hvorhen i Verden de færdes. Kastellet, som selv er et skønt Museum, er den værdigste og mærkeligt nok ogsaa den billigste og mest praktiske Ramme om vore nationale Skatte. Den Ramme og det Indhold vil skabe et Menneskeheds Museum.

Socialdemokratiet vil med Interesse arbejde for Nationalmuseet i det Udvalg, som ventes nedsat, men vi vil for Museets Skyld og af Hensyn til, hvad der gavner det danske Folk bedst, bekæmpe det Forslag, som den højtærede Undervisningsminister her har forelagt, idet vi haaber, i Henhold til hvad der stod i „Politiken“, at Ministeren efter nærmere Undersøgelse og Overvejelse vil slutte sig til Kastelsplanen, og haaber, at Rigsdagens forskellige Partier ogsaa vil gøre det.

J. Oskar Andersen: Jeg tror, der er almindelig Enighed i dette høje Ting som overalt i vort Folk om, at de Lokaler, Nationalmuseet i Øjeblikket har til Huse i, ikke blot er usømmelige og utilstrækkelige for disse verdensberømte Samlinger, men tillige frembyder en saa alvorlig og stadig Fare for deres Eksistens, at der maa foretages Forandringer og skaffes en bedre Bygning. Rigsdagens Besøg i Dag ovre i Museet har til fulde godtgjort det, der er sagt og understreget meget tydeligt af den højtærede Minister ved dette Lovforslags Forelæggelse, at Museet i Virkeligheden er blevet et Pakhus og vel at mærke et Pakhus, om hvilket man maa sige, at medens man jo dog, naar man har Varer af Værdi liggende i et almindeligt Pakhus, drager Omsorg for, at det er brandsikkert,